Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
YVES BOT
föredraget den 21 juli 2011 [1]

Mål C-405/10

Staatsanwaltschaft Karlsruhe
mot
QB

(begäran om förhandsavgörande från Amtsgericht Bruchsal (Tyskland))

”Miljöskydd – Förordning (EG) nr 1013/2006 – Kontroll av transporter av farligt avfall och annat avfall – Förbud mot export av katalysatorer till Libanon”

1. Förevarande mål avser Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall, [2] i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 308/2009 av den 15 april 2009. [3]

2. Förordning nr 1013/2006 medför att förfaranden för övervakning och kontroll av transporter av farligt avfall och annat avfall införs, såväl mellan medlemsstaterna som mellan medlemsstaterna och tredjeland.

3. I artikel 37 i förordning nr 1013/2006 föreskrivs särskilt ett förfarande för samråd med tredjeländer, med syfte att utröna deras inställning till bearbetningen av visst avfall. Dessa stater kan därmed antingen förbjuda export av avfallet till sitt territorium, föreskriva ett förfarande med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande eller avstå från att föreskriva något kontrollförfarande.

4. Till följd av de svar som mottogs från de ovannämnda länderna antog Europeiska kommissionen förordning (EG) nr 1418/2007 [4] och etablerade en avfallsklassificering som grundade sig på dessa svar. Förutom de tre alternativ som kommissionen hade föreslagit i förordning nr 1013/2006 introducerades en fjärde möjlig klassificering – det vill säga upprättandet av andra kontrollförfaranden för avfallstransporten, i enlighet med gällande nationell lagstiftning i mottagarlandet.

5. Vad avser Libanon klassificerade kommissionen de avfallssorter som tillhör grupp B1120 i kolumnerna a och d i bilagan till förordning nr 1418/2007. Klassificering i den ena kolumnen motsvarar ett förbud för export till Libanon, medan klassificering i den andra kolumnen innebär att mottagarlandet inför andra kontrollförfaranden.

1 Originalspråk: franska.

2 EUT L 190, s. 1.

3 EUT L 97, s. 8, nedan kallad förordning nr 1013/2006.

4 Kommissionens förordning av den 29 november 2007 om export för återvinning av visst avfall som förtecknas i bilaga III eller IIIA till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 till vissa länder som inte omfattas av OECD-beslutet om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall (EUT L 316, s. 6), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 740/2008 av den 29 juli 2008 (EUT L 201, s. 36) (nedan kallad förordning nr 1418/2007).

6. Det är denna dubbla klassificering som är aktuell i det förevarande målet. Amtsgericht Bruchsal (Tyskland) är osäker på hur denna klassificering bör tolkas. Den hänskjutande domstolen ställer sig frågande till huruvida klassificeringen innebär att export av avfallssorter som tillhör grupp B1120 till Libanon helt sonika är förbjuden, eller om det trots allt kvarstår en möjlighet att exportera detta avfall.

7. I detta förslag till avgörande ska jag förklara varför jag anser att artikel 37 i förordning nr 1013/2006, jämförd med bilagan till förordning nr 1418/2007, bör tolkas så att export av avfallssorter som tillhör grupp B1120 till Libanon är förbjuden. [i]

I – Tillämpliga bestämmelser

A – Baselkonventionen

8. Konventionen om kontroll av gränsöverskridande transporter och om slutligt omhändertagande av riskavfall, undertecknades i Basel den 22 mars 1989 och godkändes på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 22/93/EEG av den 5 februari 1993. [5]

9. Baselkonventionens syfte är en internationell kontroll av hanteringen av farligt avfall, varvid hänsyn ska tas till människors hälsa och miljön. Ett särskilt syfte med Baselkonventionen är att minska volymen gränsöverskridande transporter av farligt avfall och annat avfall.

10. I första, sjätte, åttonde och tionde skälen i ingressen till konventionen anges följande:

”[Parterna i denna konvention] är medvetna om den risk för skada på människors hälsa och miljön som farligt avfall och annat avfall samt gränsöverskridande transporter av detsamma innebär,

… oreserverat erkänner varje stats suveräna rätt att förbjuda införande eller slutligt omhändertagande av utifrån kommande farligt avfall och annat avfall på sitt territorium,

… också erkänner den allt mer utbredda önskan att förbjuda gränsöverskridande transporter och slutligt omhändertagande av farligt avfall i andra stater, särskilt utvecklingsländer,

… är övertygade om att farligt avfall och annat avfall bör, så långt detta är förenligt med ur miljövårdshänseende riktig och effektiv hantering, slutligt omhändertas inom den stat där det producerades,

… beaktar att skärpt kontroll av gränsöverskridande transporter av farligt avfall och annat avfall kommer att verka som ett incitament till en miljövänlig hantering och till en reducering av volymen av sådana gränsöverskridande transporter.”

11. I Baselkonventionen föreskrivs även en klassificering av avfall utifrån hur farligt avfallet är. Enligt artikel 1 a denna konvention ska det avfall som anges i konventionens bilaga I anses vara farligt avfall. Enligt artikel 1 b gäller detsamma även avfall som inte finns angett i denna bilaga, men som enligt den exporterande, importerande eller transiterande partens egen lagstiftning definieras som eller anses vara farligt avfall.

12. I bilaga I a till Baselkonventionen anges dessutom att de avfallsslag som räknas upp i bilaga IX till konventionen inte anses vara farligt avfall enligt artikel 1 a i konventionen.

5 EGT L 39, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 202, nedan kallad Baselkonventionen.

13. Bland de avfallsslag som räknas upp i bilaga IX till Baselkonventionen återfinns förbrukade katalysatorer, vilka faller under avfallskategorin B1120.

B – Unionsrätten

1. Förordning nr 1013/2006

14. Förordningens huvudsakliga och överordnade syfte och innehåll är miljöskydd, enligt skäl 1 i förordning nr 1013/2006.

15. I förordningen fastställs därför de förfaranden och kontrollsystem som ska användas för avfallstransporter, beroende på exempelvis avfallets ursprung, destination och transportväg, samt det slags avfall som transporteras.[6] Detta kontrollsystem har tillika införts för att genomföra de skyldigheter som följer av Baselkonventionen,[7] samt för att införliva innehållet i beslut K(2001)0107 slutligt, som fattats av rådet för Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD), rörande revidering av beslut K(1992)0039 slutligt om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall avsett för återvinning.[8]

16. Förordning nr 1013/2006 är tillämplig på gränsöverskridande avfallstransporter mellan Europeiska unionens medlemsstater, mellan unionen och medlemsstaterna i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta), mellan unionen och medlemsstaterna i OECD, samt mellan unionen och tredjeländer som är parter i Baselkonventionen. I förordningen föreskrivs ett specifikt övervaknings- och kontrollförfarande för var och en av dessa transportkategorier.

17. I förordningen fastställs också tre avfallsförteckningar, vilka grundar sig på hur farligt avfallet är och således även på vilket kontrollförfarande som är påkallat för avfallssorten. I bilaga III fastställs den gröna avfallsförteckningen. Dessa avfallssorter medför i princip enbart generella informationskrav. De avfallssorter för vilka ett förfarande med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande är påkallat återfinns i bilaga IV till förordning nr 1013/2006 – i den så kallade gula avfallsförteckningen. De avfallssorter som slutligen återfinns i bilaga V till förordningen utgör sådant avfall som är förbjudet att exportera.

18. För transporter inom unionen, med eller utan transitering genom tredjeland, föreskrivs det i artikel 18 i förordningen att det avfall som återfinns i den gröna avfallsförteckningen ska åtföljas av ett flertal dokument. Av dokumenten ska framgå uppgifter såsom vem det är som organiserar transporten, den faktiska kvantiteten transporterat avfall och – om så är aktuellt – kontaktuppgifter till återvinningsanläggningen. Bland dokumenten ska också ingå kontraktet mellan personen som organiserar transporten och mottagaren.

19. I artikel 35 i förordning nr 1013/2006 föreskrivs i sin tur ett särskilt förfarande för export till Efta-stater som är parter i Baselkonventionen. Enligt detta förfarande ska de aktuella avfallstransporterna underkastas ett förfarande med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande mellan de behöriga myndigheterna i avsändarstaten och mottagarstaten.

6 Se artikel 1.1 i förordningen.

7 Se skäl 3 i förordning nr 1013/2006.

8 Nedan kallat OECD-beslutet.

20. I artikel 36.1 a och f i förordning nr 1013/2006 föreskrivs – vad gäller export av avfall till stater som inte omfattas av OECD-beslutet, däribland Republiken Libanon – att export från unionen av avfall, vilket klassificerats som farligt i bilaga V till förordningen och som är avsett för återvinning i dessa stater, är förbjuden. Även export av avfall, vars import mottagarlandet har förbjudit, är förbjuden.

21. Vad gäller de avfallsslag som specifikt räknas upp i bilaga III till förordningen – vilken innehåller förteckningen som anges i bilaga IX till Baselkonventionen och som omfattar förbrukade katalysatorer – är de föremål för ett speciellt förfarande för export till stater som inte omfattas av OECD-beslutet. Detta förfarande är tillämpligt när exporten inte redan är förbjuden enligt artikel 36 i förordning nr 1013/2006.

22. I artikel 37.1 i förordningen föreskrivs nämligen att kommissionen först, inom 20 dagar från det att förordningen trädde i kraft, skulle skicka en skriftlig begäran till varje stat som inte omfattas av OECD-beslutet. Denna begäran syftade till att införskaffa dels en skriftlig bekräftelse på att avfallet får exporteras från unionen för återvinning i den staten, dels en angivelse om vilka eventuella kontrollförfaranden som kommer att tillämpas i mottagarstaten.

23. Unionslagstiftaren har angett att varje land som inte omfattas av OECD-beslutet ska ha följande tre möjligheter:

– Exportförbud.

– Skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande i enlighet med artikel 35 i förordning nr 1013/2006.

– Ingen kontroll i mottagarstaten. [9]

24. Kommissionen var sedan bunden att anta en förordning med beaktande av alla svar som hade inkommit. [10] Om en stat inte inkommit med någon bekräftelse i enlighet med artikel 37.1 i förordning nr 1013/2006, eller om en stat av någon anledning inte har kontaktats, ska avfall ändå kunna exporteras dit – under förutsättning att ett förfarande med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande i enlighet med artikel 35 i förordningen tillämpas. [11]

2. Förordning nr 1418/2007

25. Efter att svar hade inkommit från de stater som inte omfattas av OECD-beslutet antog kommissionen, i enlighet med artikel 37.1 i förordning nr 1013/2006, förordning nr 1418/2007. Såsom redan iakttagits är syftet med denna förordning att inrätta kontrollförfaranden som ska tillämpas vid export för återvinning av avfall i dessa stater då sådan export inte är förbjuden enligt artikel 36 i förordning nr 1013/2006. [12]

26. Vissa stater hade i sina svar tillkännagett att de avsåg att följa kontrollförfaranden i enlighet med nationell lagstiftning, vilka skiljer sig från dem som anges i artikel 37.1 i förordning nr 1013/2006. [13] Därför lade kommissionen till en alternativ möjlighet till dem som redan anges i artikel 37.1 i förordningen.

9 Se artikel 37.1 andra stycket a–c i förordningen.

10 Se artikel 37.2 första stycket i förordningen.

11 Se artikel 37.2 andra stycket i förordningen.

12 Se artikel 1 samt skälen 1–3 i förordning nr 1418/2007.

13 Se skäl 6 i förordning nr 1418/2007.

27. I bilagan till förordning nr 1418/2007 föreskrivs således att de stater som inte omfattas av OECD-beslutet – avseende avfall som förtecknas i bilaga III eller IIIA till förordning nr 1013/2006 – kan välja mellan följande möjligheter:

– Förbud.

– Skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande i enlighet med artikel 35 i förordning nr 1013/2006.

– Ingen kontroll i mottagarstaten.

– Andra kontrollförfaranden kommer att följas i mottagarstaten i enlighet med gällande nationell lagstiftning.

28. Dessutom framgår det av artikel 1a i förordning nr 1418/2007 att om en stat, i sitt svar på en skriftlig begäran som kommissionen skickat i enlighet med artikel 37.1 första stycket i förordning nr 1013/2006, anger att den i fråga om transporter av visst avfall varken kommer att förbjuda transporterna eller tillämpa förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande enligt artikel 35 i den förordningen, ska artikel 18 i den förordningen gälla i tillämpliga delar för dessa transporter.

C – Nationell rätt

29. I 326 § punkt 2 i strafflagen (Strafgesetzbuch) föreskrivs fängelse i högst fem år eller böter för den som transporterar avfall, i den mening som avses i punkt 1 i denna bestämmelse,[14] i strid med ett förbud eller utan nödvändigt tillstånd till, från eller genom bestämmelsens territoriella tillämpningsområde.

30. Om gärningsmannen har handlat av oaktsamhet kan denne, enligt 326 § punkt 5 led 1, ådömas fängelse i högst tre år eller böter.

31. I 2 § i förordningen om böter för avfallstransporter (Abfallverbringungsbußgeldverordnung) föreskrivs, enligt den lydelse som var tillämplig den 18 november 2009, att om någon åsidosätter förordning nr 1418/2007 – genom att uppsåtligen eller av oaktsamhet exportera avfall vars export är förbjuden enligt denna förordnings bilaga – begår denna person ett brott.

II – Målet vid den nationella domstolen

32. QB är tysk medborgare och verkställande direktör för ALU-KAT GmbH, med säte i Bruchsal (Tyskland). Detta företag ägnar sig bland annat åt återvinning och bortskaffning av metallavfall, däribland förbrukade bilkatalysatorer.

33. QB hade omkring den 25 maj 2009 skickat 3 794 förbrukade bilkatalysatorer till Rotterdam (Nederländerna). Dessa katalysatorer skulle sedan transporteras som avfall i containrar till AWADA Company for General Trading, i Libanon, för att återvinnas eller bortskaffas. Katalysatorerna beslagtogs av den nederländska tullen.

14 Det gäller exempelvis avfall som kan innehålla eller alstra gifter eller smittämnen, vilka kan ge upphov till sjukdomar som kan överföras till människor eller djur, eller avfall som på grund av sina egenskaper, sin beskaffenhet eller mängd är ägnat att varaktigt förorena eller på annat sätt negativt förändra vatten, luft eller mark eller utgöra en fara för ett bestånd av djur eller växter (se 326 § punkt 1 a–b i strafflagen).

34. Den hänskjutande domstolen har preciserat att QB var medveten om att katalysatorerna omfattades av avfallskod B1120 i bilaga IX till Baselkonventionen, att de även omfattades av kolumn a i bilagan till förordning nr 1418/2007 och att transporten av dessa katalysatorer till Libanon följaktligen var förbjuden.

35. Staatsanwaltschaft Karlsruhe (åklagarmyndigheten i Karlsruhe) har gjort gällande att QB har gjort sig skyldig till brott mot 326 § punkt 2 i strafflagen och 2 § punkt 1 i förordningen om böter för avfallstransporter, genom att ha skickat bilkatalysatorer till Rotterdam för export till Libanon.

36. Den hänskjutande domstolen har gjort gällande att de avfallssorter som tillhör grupp B1120 visserligen omnämns i kolumn a i bilagan till förordning nr 1418/2007, men att dessa avfallssorter även omnämns i kolumn d i denna bilaga. Upptagande i den senare kolumnen innebär att andra kontrollförfaranden kommer att följas i mottagarstaten i enlighet med gällande nationell lagstiftning.

37. Amtsgericht Bruchsal var osäker på hur artikel 37 i förordning nr 1013/2006, jämförd med bilagan till förordning nr 1418/2007, bör tolkas och beslutade därför att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska bestämmelserna i artikel 37 i [förordning nr 1013/2006], jämförda med [förordning nr 1418/2007], tolkas så, att det föreligger ett förbud mot att transportera avfall som omfattas av avfallskategorin B1120 i bilaga IX till Baselkonventionen … till Libanon?”

III – Min bedömning

38. Den hänskjutande domstolens tolkningsfråga rör i huvudsak huruvida artikel 37 i förordning nr 1013/2006, jämförd med bilagan till förordning nr 1418/2007, ska tolkas så, att de avfallssorter som omfattas av avfallskategorin B1120 inte får exporteras till Libanon.

39. Den hänskjutande domstolens svårigheter uppkommer på grund av att katalysatorerna, som tillhör grupp B1120, är klassificerade så att de faller under både kolumn a och d i bilagan till förordning nr 1418/2007.

40. Klassificering i kolumn a innebär ett exportförbud för den aktuella avfallssorten, medan klassificering i kolumn d i samma bilaga innebär att mottagarstaten inför ett speciellt kontrollförfarande för transporten av avfallet.

41. Tolkningsfrågan är av stor betydelse för QB, eftersom rekvisiten för den i tysk rätt straffbelagda överträdelsen inte är uppfyllda om det inte är förbjudet att transportera avfallssorter som tillhör grupp B1120 till Libanon.

42. I den följande bedömningen ska jag förklara varför jag anser att det är förbjudet att exportera de avfallssorter som tillhör grupp B1120 till Libanon.

43. Den dubbla klassificeringen av detta avfallsslag i kolumn a och d i bilagan till förordning nr 1418/2007 kan tyckas vara något motstridig. Klassificeringen kan förklaras genom den omständigheten att – då kommissionen begärde av varje stat som inte omfattas av OECD-beslutet att tillkännage sin inställning till klassificeringen av avfallssorterna – vissa av dessa stater angav att de avsåg att följa kontrollförfaranden i enlighet med nationell lagstiftning, vilka skiljer sig från dem som anges i artikel 37.1 i förordning nr 1013/2006. [15]

15 Se skäl 6 i förordning nr 1418/2007.

44. Det ska erinras om att dessa stater, i enlighet med den ovannämnda bestämmelsen, i princip hade tre valmöjligheter avseende transporten av avfall. Staten kunde införa antingen ett renodlat förbud mot transport av avfallet, ett förfarande med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande eller avstå från något kontrollförfarande.

45. Vad gäller Libanon så framgår det av vad kommissionen har yttrat i målet att det libanesiska miljöministeriet, genom skrivelse av den 23 juni 2007, sände tillbaka det ifyllda frågeformuläret. Kolumn 1 i detta frågeformulär – vilken motsvarar kolumn a i bilagan till förordning nr 1418/2007, det vill säga ett exportförbud – var ikryssad för avfallssorterna i grupp B1120. [16]

46. Därtill påpekade det libanesiska miljöministeriet i denna skrivelse att den förteckning som tillhandahållits av de berörda libanesiska myndigheterna enbart har en förklarande karaktär, eftersom den libanesiska klassificeringen av avfallet kan skilja sig åt från kommissionens klassificering. [17]

47. Det var denna skrivelse som låg till grund för kommissionens beslut att, avseende Libanon, föra in avfallssorterna i grupp B1120 även i kolumn d i bilagan till förordning nr 1418/2007. [18]

48. Frågan kvarstår om kommissionens tillägg innebär att dessa avfallsslag får exporteras från unionen till Libanon.

49. Kommissionen anser att så snart som avfallsslagen anges i kolumn a i bilagan till förordning nr 1418/2007 blev det förbjudet att exportera dem till Libanon. Att de även omnämns i kolumn d i denna bilaga påverkar inte bedömningen.

50. Jag delar denna uppfattning. Nedan följer skälen för min ståndpunkt.

51. Det huvudsakliga syftet med förordning nr 1013/2006 är miljöskydd. Domstolen har i detta avseende preciserat, i dom av den 8 september 2009 i målet kommissionen mot parlamentet och rådet, [19] att denna förordning – såväl avseende dess syfte som dess innehåll – huvudsakligen är ägnad att skydda människors hälsa och miljön mot potentiellt skadliga verkningar av gränsöverskridande avfallstransporter. [20] Unionslagstiftaren har i detta syfte, och i enlighet med medlemsstaternas förpliktelser enligt Baselkonventionen, infört ett kontroll- och övervakningssystem för avfallstransporter såväl inom unionen som för transporter till och från tredjeländer.

52. Det bör även erinras om att avdelning II i förordning nr 1013/2006 är den gemensamma utgångspunkt som är tillämplig på både avfallstransporter inom unionen, med eller utan transitering genom tredjeland, och transporter från unionen till Eftaländer. [21] I båda dessa fall måste personen som transporterar avfallet informera och inhämta godkännande från den behöriga mottagarmyndigheten innan transporten genomförs. [22]

16 Se punkterna 4 och 5 i kommissionens yttrande. Se även skrivelse från det libanesiska miljöministeriet på webbplatsen http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2007/july/tradoc_135243.pdf.

17 Se punkt 6 i kommissionens yttrande. Se även den i fotnot 16 angivna skrivelsen, vilken innehåller följande stycke:
”… due to the fact that … Questionnaire [relating to Regulation (EC) N. 1013/2006] adopted a codification for waste that differs from adopted Lebanese National codification, the information contained in this questionnaire is provided for reference only. [The Ministry of Environment] does not assume any responsibility whatsoever in connection with or resulting from any error or omission in connection with or resulting from the gathering of data, findings and interpretation or use thereof by the European Commission or any third party.”

18 Se punkt 14 i kommissionens yttrande.

19 Dom i mål C-411/06 (REG 2009, s. I-7585).

20 Punkt 62.

21 Se artiklarna 3 och 35.1 i förordningen.

22 Se artikel 9.1 i förordningen.

53. Det finns särskilda bestämmelser som gäller för avfallstransporter till stater som inte omfattas av OECD-beslutet. Unionslagstiftaren har föreskrivit ett förfarande för samråd med dessa stater med syfte att utröna deras inställning till transporten av avfallssorter som omfattas av bilaga III till förordning nr 1013/2006,[23] däribland katalysatorer.

54. Dessa stater kan exempelvis besluta om ett renodlat exportförbud avseende en särskild avfallssort. Att staterna har denna möjlighet återspeglar, enligt min mening, deras suveräna rätt att förbjuda införande eller slutligt omhändertagande av utifrån kommande farligt avfall och annat avfall på sitt territorium.[24]

55. Det libanesiska miljöministeriet har klart och tydligt gett utryck för denna rätt när den, på det frågeformulär som sändes tillbaka till kommissionen, angav att exporter till Libanon av avfallssorter som tillhör grupp B1120 ska vara förbjudna.[25]

56. Jag anser att så snart Republiken Libanon uttryckte sin avsikt att förbjuda import av dessa avfallsslag är unionen bunden att respektera denna viljeyttring. Unionen kan då inte föreskriva något annat förfarande.

57. Det framgår av artikel 37.3 i förordning nr 1013/2006 och artikel 1a i förordning nr 1418/2007 att när en stat, i sitt svar på en skriftlig begäran som kommissionen skickat i enlighet med artikel 37.1 i förordning nr 1013/2006, anger att den i fråga om transporter av visst avfall varken kommer att förbjuda transporterna eller välja att tillämpa förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande enligt artikel 35 i den förordningen, ska artikel 18 i den förordningen gälla i tillämpliga delar för dessa transporter. Om en stat inte har meddelat sin inställning till vilket förfarande som ska tillämpas avseende avfallstransporterna till sitt territorium ska dock ändå det förfarande med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande som anges i artikel 35 i förordning nr 1013/2006 tillämpas, enligt artikel 37.2 andra stycket i förordningen.[26]

58. Detta visar tydligt att det enbart är i de fall då mottagarstaten har valt att avstå från att kontrollera avfallstransporterna eller då den inte har tillkännagett sin inställning som unionen kan tillämpa förfarandet som avses i artikel 18 i förordning nr 1013/2006 eller det förfarande som avses i artikel 35 i denna förordning.

59. Detta är emellertid inte fallet i förevarande mål, eftersom Republiken Libanon klart och tydligt har gett uttryck för sin avsikt att förbjuda importer till Libanon av avfallssorter som tillhör grupp B1120.

60. Tillägget av kolumn d i bilagan till förordning nr 1418/2007 kan inte få verkningar som skulle strida mot denna viljeyttring.

61. I skäl 6 i denna förordning förklaras, såsom redan iakttagits, att tillägget är följden av de svar som hade inkommit från vissa stater. I dessa svar tillkännagav staterna att de avsåg att följa kontrollförfaranden som skiljde sig åt från det kontrollförfarande som hade föreskrivits av unionslagstiftaren.

23 Se artikel 37 i förordningen och led 4.2.6 punkt 5 i de anförda skälen i förslag av den 30 juni 2003 till Europaparlamentets och rådets förordning om transport av avfall (KOM(2003)0379 slutligt).

24 Se sjätte skälet i Baselkonventionen och skäl 9 i förordning nr 1013/2006.

25 Se den i fotnot 16 angivna skrivelsen.

26 Se även skäl 5 i förordning nr 1418/2007.

62. I sitt yttrande till domstolen har kommissionen förklarat att kolumn d lades till denna bilaga, eftersom unionen varken kan tvinga ett tredjeland, såsom Republiken Libanon, att genomföra importkontroller eller att utforma eventuella existerande kontroller på ett visst sätt.[27] Kommissionen har därtill påpekat att det libanesiska miljöministeriet i sitt svar preciserade att ministeriets avfallsklassificering kunde skilja sig från unionslagstiftarens klassificering. Kommissionen önskade därför uppmärksamma de företag som är etablerade inom unionen på att import av visst avfall kan komma att nekas av de behöriga libanesiska myndigheterna, även om unionslagstiftarens klassificering skulle tillåta denna import.[28]

63. När ett tredjeland, såsom Republiken Libanon, däremot klart och tydligt har förbjudit import till sitt territorium av avfallssorter som tillhör grupp B1120 får den extra klassificeringen av detta avfall i kolumn d i bilagan till förordning nr 1418/2007 ett annat syfte. Denna dubbla klassificering kan då enbart ha till syfte att underrätta berörda personer om att staten i fråga förbehåller sig sin suveräna rätt att dels införa kontroll- och övervakningsförfaranden för avfallstransporter som avviker från de förfaranden som unionslagstiftaren har föreskrivit, dels neka import av vissa avfallssorter med hänvisning till en klassificering som skiljer sig från unionsrättens avfallsklassificering.

64. Avseende Libanon ska även anmärkas att samtliga avfallssorter som finns med i bilagan till förordning nr 1418/2007 har klassificerats i kolumn d utöver en klassificering i antingen kolumn a eller kolumn b. Enligt min mening så visar detta tydligt på att en klassificering i kolumn d inte kan medföra att de aktuella avfallssorterna ska omfattas av något annat förfarande än det som Republiken Libanon själv valt. En motsatt tolkning skulle inte bara resultera i att förfarandet för samråd, i enlighet med artikel 37 i förordning nr 1013/2006, skulle bli meningslöst, utan även att det bortsågs från tredjelandets suveräna rätt att besluta om tillämpliga förfaranden för avfallstransporter till sitt territorium.

65. Även om det skulle kvarstå tvivel avseende vilket förfarande som ska följas för transport av de avfallssorter som tillhör grupp B1120 till Libanon – på grund av den dubbla klassificeringen av denna grupp i kolumnerna a och d i bilagan till förordning nr 1418/2007 – så anser jag att syftet med förordning nr 1013/2006 i vart fall styr tolkningsmöjligheterna mot den lösning som är bäst lämpad för att skydda människors hälsa och miljön.

66. Det ska härvid erinras om att denna förordning såväl avseende dess syfte som dess innehåll, huvudsakligen är ägnad att skydda människors hälsa och miljön mot potentiellt skadliga verkningar av gränsöverskridande avfallstransporter.[29] Detta skyddssyfte gäller såväl för unionen som för de tredjeländer till vilka avfall transporteras från unionen.[30]

67. Parterna i Baselkonvention är särskilt medvetna om den risk för skada på människors hälsa och miljön som gränsöverskridande transporter av farligt avfall och annat avfall innebär och de anser att detta avfall bör, så långt detta är förenligt med ur miljövårdshänseende riktig och effektiv hantering, slutligt omhändertas inom den stat där det producerades.[31] Den skärpta kontrollen av dessa gränsöverskridande transporter leder dessutom till en reducering av transporternas omfattning.[32]

68. Begränsningen av avfallstransporter tycks således vara ett mål som ska uppnås för att förbättra skyddet för människors hälsa och miljön. Även unionslagstiftaren har upprepat denna avsikt i skäl 8 i förordning nr 1013/2006.

27 Se punkt 16.

28 *Idem.*

29 Domen i målet kommissionen mot parlamentet och rådet (ovan punkt 62).

30 Se dom av den 21 juni 2007 i mål C-259/05, Omni Metal Service (REG 2007, s. I-4945), punkt 30.

31 Se första och åttonde skälen i Baselkonventionen.

32 Se tionde skälet i denna konvention.

69. När det uppkommer en osäkerhet avseende behandlingen av en avfallssort – på grund av dess dubbla klassificering i kolumnerna a och d i bilagan till förordning nr 1418/2007, såsom i det aktuella fallet – anser jag att den mest restriktiva lösningen bör väljas. Exportförbudet är då att förorda, eftersom det möjliggör en begränsning av avfallstransporternas omfattning. Denna lösning är den bästa för att uppnå målet för förordning nr 1013/2006 om skydd för människors hälsa och miljön.

70. Mot bakgrund av samtliga ovan anförda omständigheter anser jag därför att artikel 37 i förordning nr 1013/2006, jämförd med bilagan till förordning nr 1418/2007, ska tolkas så, att de avfallssorter som omfattas av avfallskategorin B1120 inte får exporteras till Libanon.

71. Slutligen, och för att bemöta samtliga av de frågor som diskuterades under den muntliga förhandlingen, är det i förekommande fall endast den hänskjutande domstolen som har att bedöma frågan huruvida de ovan granskade bestämmelserna är tillräckligt tydliga för att kunna utgöra rekvisit för en nationell brottsbeskrivning och vara förenliga med den straffrättsliga legalitetsprincipen.

72. Jag anser således att domstolen saknar behörighet att besvara denna fråga.

IV – Förslag till avgörande

73. Mot bakgrund av vad som anförts ovan föreslår jag att domstolen ska ge följande svar till Amtsgericht Bruchsal:

Artikel 37 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 308/2009 av den 15 april 2009, jämförd med bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 1418/2007 av den 29 november 2007 om export för återvinning av visst avfall som förtecknas i bilaga III eller IIIA till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 till vissa länder som inte omfattas av OECD-beslutet om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall, ska tolkas så, att det föreligger ett förbud mot att exportera avfall som omfattas av avfallskategorin B1120 till Libanon.

i — Namnet i den inledande delen samt punkterna 32, 33, 34, 35 och 41 har efter en begäran om anonymisering ersatts av bokstäver.